

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 61 af Martin Glerup (S), Peter Hansen-Nord (V), Frank Dahlgaard (KF), Anni Svanholt (SF), Dorit Myltoft (RV) og Jann Sjursen (KRF) (se foran) vedtoges med 79 stemmer (S, V, KF, SF, CD, RV, FP og KRF) mod 12 (DF og EL).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag til vedtagelse nr. V 60 af Søren Kolstrup (EL).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Første behandling af lovforslag nr. L 204: Forslag til lov om ændring af lov om ændring af lov om planlægning. (Afvikling af de før den 21. oktober 1998 etablerede ulovlige helårsbeboelser i boliger i sommerhusområder). Af miljø- og energiministeren (Svend Auken). (Fremsat 24/3 99).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Pernille Blach Hansen (S):

Socialdemokratiets holdning til de danske sommerhusområder er klar. Vi ønsker at bevare sommerhusområdernes særlige fritids- og feriekarakter, og vi vil fastholde deres rekreative værdi. Vi vil gerne være med til at værne om den danske sommerhuskultur til gavn for alle de lovlydige sommerhusejere. Derfor støtter vi den gældende lovs ord om, at sommerhuse ikke må anvendes til helårsbeboelse. De danske sommerhusområder skal ikke omdannes til parcelhuskvarterer.

Vi er glade for, at Folketinget nu tager fat på anden og forhåbentlig sidste del af problemstillingen omkring ulovlig helårsbeboelse i sommerhuse.

Første del var den såkaldte stoplov fra december 1998, som skulle sætte en effektiv stop-

per for nye ulovlige bosættelser. Men en forudsætning for, at vi nu tager fat på de eksisterende ulovlige bosættelser, er, at stoploven og kommunernes håndhævelse af den virker efter hensigten.

Hovedformålet med det lovforslag, vi behandler i dag, er at få afviklet de ulovlige sommerhusbeboelser, der er etableret før den 21. oktober 1998. Lovforslaget indeholder en god balance mellem det faktum, at den eksisterende lov selvfølgelig skal overholdes, og så de menneskelige hensyn, som også spiller ind. Mange har jo desværre boet ulovligt i mange år, uden at kommunen reelt har grebet ind.

Lovforslaget giver kommunalbestyrelserne mulighed for at meddele personlige og tidsbegrænsede dispensationer i maksimalt 2 gange 5 år efter ansøgning. Det ser vi i Socialdemokratiet som en rimelig overgangsordning. Det er samtidig vigtigt at holde fast i, at dispensationen som hovedregel ikke benyttes til at udvide husstanden. Kort sagt: Man kan ikke flytte ind hos nogen i et sommerhus, der er under afvikling. Undtaget herfra er dog genforeninger af familier, dvs. familiemedlemmer, der før den 21. oktober 1998 har været registreret med bopæl i sommerhuset, eller børn.

Lovforslaget indeholder også regler om tilbagemeldinger, idet kommunerne herefter årligt skal indsende oplysninger om bl.a. administration af afviklingsordningen. Socialdemokratiet lægger stor vægt på, at Folketinget hermed får mulighed for at følge udviklingen i sommerhusområderne. På den måde har vi et godt grundlag for at reagere hurtigt, hvis det mod forventning skulle vise sig, at de nye regler ikke virker optimalt.

Socialdemokratiet støtter altså lovforslaget, da vi mener, det vil bidrage til at bevare den danske sommerhuskultur. Samtidig håber vi, at den sidste del af sommerhusføljetonen om ulovlig helårsbeboelse slutter her.

Helga Moos (V):

Så kom anden del af sommerhusloven, der er en overbygning på lov nr. 1022, der blev stadfæstet den 23. december sidste år. Nu handler det om at lægge en plan for afvikling af de ulovlige helårsbeboelser af sommerhuse, der var registreret i CPR på sommerhusadressen før den 21. oktober 1998.

Jeg vil godt præcisere, som jeg også gjorde det i efteråret ved behandlingen af den foregående lov, at vores modvilje mod både denne

og den foregående lov alene handler om, at vi ikke kan støtte de midler, der tages i anvendelse for at afvikle helårsbeboelse af sommerhuse. Det er med andre ord ikke selve afviklingen af den ulovlige helårsbeboelse, vi er imod. Vi vil gerne fastholde sommerhusområderne som rekreative områder, så det er midlerne i lovforslaget, vi finder urimelige.

At det er kommunalbestyrelserne, der får lov til at forvalte de foreslåede afviklingsdispensationer, er dog et enkelt lyspunkt. Det betyder, at de sommerhuskommuner, der gjorde sig den ulejlighed at benytte den lovgivning, der var i forvejen, så de undgik helårsbeboelse, med den her lov frit kan beslutte, hvorvidt de vil give afviklingsdispensationer eller ej. Her kommer det kommunale selvstyre til sin ret.

Når dette lyspunkt så er nævnt, er der kun de mørke punkter tilbage. Der står godt nok i bemærkningerne til loven, at man skal udvise det fornødne menneskelige hensyn, men samtidig være restriktiv. Det tolkes sådan, at en sommerhusejer, der har opnået en personlig afviklingsdispensation, ikke må gifte sig. Jo, det må han nok, men ægtefællen må ikke flytte ind, selv om huset er egnet både til familie og helårsbrug.

Det er bare absurd. Hvis man giver en afviklingsdispensation, må det betyde, at modtageren af denne må have almindelige familiemæssige rettigheder.

Næste mørke punkt er musefældeklausulen. Det handler om, at kommunalbestyrelserne ikke behøver at orientere de ulovlige helårsbeboere om deres rettigheder. Altså om kommunerne har i sinde at give afviklingsdispensationer eller ej, er det ikke rimeligt, at beboerne ikke bliver bekendtgjort med deres rettigheder, nemlig retten til at søge en afviklingsdispensation. Så kan kommunerne jo bare vælge at afslå den, hvis det er det, de vil. Men at forsøge at undgå en lokal debat ved at give kommunerne retten til at snyde sig igennem ved at undlade at orientere borgerne, det er bare for simpelt.

Oven i købet er det sådan, at hvis en dispensationsansøgning ikke er rettidigt indgivet, er der ingen kære mor, så er det ud med 14 dages varsel. Og endnu en utrolig detalje: Hvis kommunen smøler med at behandle en rettidigt indsendt ansøgning, sådan at det går ud over den fastsatte fristdato, jamen så skal folk også ud med 14 dages varsel, selv om de er uden skyld i denne forsinkelse.

Endelig er der de 2 gange 5 år som mørkt punkt. Det er ren administration. Lad dog folk

vide, hvor de står. Så alt i alt er det ikke et lovforslag, vi har særlig sympati for.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Nu har vi hørt fru Helga Moos på Venstres vegne sige, hvad det er, hun ikke vil have. Men Venstre vil stadig væk gerne have, at loven bliver overholdt. Så vil jeg gerne stille det helt konkrete spørgsmål: Hvilke midler mener Venstre så, vi skal tage i brug, for at loven bliver overholdt? For det, jeg synes, jeg hører her, er, at Venstre siger alle de pæne ting, men når det kommer til den ubehagelige del, hvor folk skal overholde loven, så står Venstre af.

Jeg synes, Venstre burde vise lidt vilje til handling i stedet for at slå sig sammen med de to yderste højrefløjpartier.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg vil henvise fru Pernille Blach til at se de bemærkninger, der kom, da vi gennemgik lov nr. 1022; dér står vore holdninger klart beskrevet.

(Kort bemærkning).

Pernille Blach Hansen (S):

Jeg vil endnu en gang spørge, om Venstre ikke heroppefra helt konkret kan fortælle mig, hvad det er, Venstre så foreslår på nuværende tidspunkt. Som jeg hører det, er det, Venstre er i gang med nu, faktisk at afvikle de danske sommerhusområder. Man siger, man er enig i målet, men i virkeligheden er man jo faktisk uenig. Man går ikke ind for at bevare de danske sommerhusområder. Det er konsekvensen af Venstres holdning, og det synes jeg bare man skal gøre sig klart.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg kan kun endnu en gang opfordre fru Pernille Blach til at læse, hvad vi udtalte om lov nr. 1022, og der er ingen grund til at gentage det, der er sagt før, fra denne her talerstol.

Tom Beck (KF):

Det Konservative Folkeparti er godt tilfreds med, at miljøministeren nu fremsætter forslag om afvikling af den ulovlige sommerhusbeboelse, og vi kan støtte forslaget. Vi finder det i den forbindelse vigtigt at understrege, at pensionister, der har boet i deres sommerhus i 8 år, fortsat har ret til at benytte den mulighed.

Både de mennesker, som bebor sommerhuse-
ne ulovligt, og de sommerhusejere, som har ret-
tet sig efter lovgivningen, har behov for og krav
på, at der sker en afklaring. Den nuværende
retstilstand – eller måske snarere mangel på
samme – kan samfundet generelt ikke være
tjent med. Helårsbeboelse i sommerhuse har
været ulovlig i Danmark i mange år, men på
trods heraf har det udviklet sig til, at et ganske
stort antal mennesker – ifølge kommunernes
opgørelse måske omkring 9.000 – ulovligt bor
hele året i sommerhuse. Ganske mange af disse,
ca. 2.000, er ikke sommerhusejerne selv, men le-
jere, og det er ikke en acceptabel situation, når
et stigende antal borgere – formentlig i en del
tilfælde ganske bevidst – tilsidesætter lovgiv-
ningen, uden at der reageres på det fra samfun-
dets side.

Problemet er for størstedelens vedkommende
knyttet til et mindre antal kommuner, specielt i
Nordsjælland, som kan forventes at have ind-
gående kendskab til situationen og til de på-
gældende borgere, og som derfor må skønnes at
være bedst rustet til at meddele de dispensa-
tioner, som er hovedhjørnestenen i forslaget. Vi
finder det derfor positivt, at forslaget indehol-
der den decentrale kompetence, men må også
realistisk erkende, at der har vist sig behov for
at fastsætte overordnede, centrale retningslinjer
i planloven. Det kan vel heller ikke afvises, at
det for nogle kommuners vedkommende kan
være en lettelse, når der eventuelt skal skrives
ind over for ulovlig beboelse, at man kan hen-
vise til disse overordnede retningslinjer.

Den foreslåede afviklingsperiode på maxi-
malt 10 år, givet som dispensation i op til to
gange 5 år, finder vi lige stram nok, og vi kunne
ønske, at den blev givet som en 10-årig en-
gangsdispensation, primært af hensyn til som-
merhusbeboerne og til de kommuner, som skal
administrere ordningerne. Men jeg skal under-
strege, at vi er enige i forslagets hovedsigte om
afvikling af de ulovlige forhold.

Generelt er vi opmærksomme på muligheder
for at forenkle administrationen; men på trods
af denne principielle holdning kan vi også støt-
te etablering af lovovervågning ved årlig indbe-
retning fra kommunerne til Miljøministeriet for
at sikre, at loven nu bliver overholdt. Vi kan
også støtte den foreslåede årlige orientering til
Miljø- og Planlægningsudvalget, så vi derfra
kan følge udviklingen og har mulighed for at
reagere, hvis den tilsigtede afvikling af de ulov-
lige forhold ikke sker som forudsat.

Steen Gade (SF):

SF kan støtte lovforslaget.

Vi anser det for vigtigt, at man har fået hånd-
teret hele sommerhussagen på den måde, den
er blevet håndteret på, og vi er nu nået til den
fase, hvor vi skal have lovgivningen på plads
med hensyn til dem, der faktisk bor ulovligt.

Jeg skal ikke skjule, at vi i SF har syntes, at en
10-årig overgangsperiode nok var rigelig lang
tid, og det er jo det, det sammenlagt kan blive
til med to perioder af hver 5 års længde. Man
skal huske, at der altså er en balance; der er en
masse mennesker, som bor lovligt i sommer-
husområderne, og som helt berettiget synes, det
er urimelig lang tid, når de andre har vidst, at
de boede der ulovligt. Jeg har fuld forståelse
for, at mange mennesker har den opfattelse,
men jeg vil alligevel støtte forslaget, fordi der er
to perioder. Så er der givet et signal om, at man
altså skal søge to gange, og der er ingen, der
fremover kan misforstå det og tro, at det er lov-
ligt. Men vi ville godt have haft en samlet
periode, der var kortere.

Vi er meget glade for, at der er en overvå-
ningsordning her, for det er noget, vi har argu-
menteret stærkt for undervejs. Det var en af de
ting, som ikke blev indført, da vi for mange,
mange år siden også tog en beslutning om, at
nu skulle det være slut med ulovlig beboelse i
sommerhusområderne. Vi har ikke en sådan
mekanisme, der kan overvåge, hvordan det
foregår i praksis. Det får vi nu med årlige ind-
meldinger, og jeg er faktisk enig med den kon-
servative ordfører i, at det ikke er noget, man
skal gøre til en skole, hvor man på alle områder
skal kontrollere kommunerne og lave overvå-
ninger osv. Nej, det skal det ikke være. Men vi
har altså brændt os kraftigt her i Folketinget og
har kunnet se nogle kommuner være helt lige-
glade med, hvad ånden og tankegangen var bag
tidligere lovforslag. Vi er nødt til at lave en
overvågning, og jeg synes, det er formuleret
godt i lovforslaget.

Mine sidste bemærkninger går til ordføreren
fra Venstre, fru Helga Moos. Jeg synes egentlig,
det var flot sagt fra fru Helga Moos' side, at hun
ikke ville gentage noget, der var sagt tidligere i
Folketinget. Hvis det i første omgang skulle bli-
ve til en tradition fra Venstres side, ville tiden,
vi skulle være herinde, altså blive forkortet
ganske kraftigt, og hvis det skulle gælde alle
partier, ville vi sådan set kunne klare det hele
på én dag om ugen i hvert fald. Jeg er ikke en-
gang sikker på, at vi behøvede mere end en for-

middag, så hvis princippet virkelig skal stå til troende, får vi god tid til at gå ud og møde vore vælgere.

Men det er vel også, fordi det er noget helt andet, det handler om for fru Helga Moos. Hun kan jo godt se, at Venstre er langt ude og køre i denne her sag; at Venstre af rent populistiske grunde for at holde på nogle, der bor ulovligt et eller andet sted, har fået sig placeret sammen med Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti. Det er vel derfor, fru Helga Moos ikke vil kommentere nærmere, hvad Venstre ellers ville have gjort i denne sag.

Jeg forstår dog alligevel af det, der blev sagt, at en af de ting, Venstre vil gøre, er, at kommunerne skal være forpligtede til at sende et brev ud til dem, der ved, at de bor ulovligt, og fortælle dem i god tid inden fristens udløb: Kære medborgere, vi ved godt, I har boet ulovligt her, men husk nu lige, at I kan nå at søge, for det er sådan et godt samfund. Vi vil virkelig tage os af alle de svage, alle dem der er kommet i klemme i systemet og altså har boet ulovligt. Det er barnepigementalitet ud over alle bredder. Jeg synes, vi skal behandle de folk, der har boet ulovligt, ordentligt, også fordi der er blevet set gennem fingre med det fra kommunernes side. Men at være barnepiger på den måde, som fru Helga Moos lægger op til, synes jeg er at gå fuldkommen over gevind.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jamen det viser jo bare, at der er forskellige livssyn i partierne. Jeg synes, det er det mindste, man kan gøre. Kommunerne har i den grad set gennem fingre med, at folk ikke var tilmeldt folkeregistret. Man har ikke grebet ind, og det vil sige, at man har givet folk en følelse af, at det var i orden. At man så behandler folk anstændigt og lige gennem et brev siger: Ved I hvad, I har ret til at søge dispensation – hvis man er imod det, synes jeg ikke, man behandler borgerne anstændigt.

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

Et brev fra eller til kan ikke hidse mig op, så hvis kommunerne vil sende det, er det o.k. Men det er mere tankegangen, der ligger bag. Hvis Venstre tror, at der er nogen af dem, der bor ulovligt i de sommerhuse, som ikke ved det, tager Venstre altså fejl, for det her har vi diskuteret mange måneder. De ved det alle sammen,

og det vil altså sige, at det er barnepigementalitet, hvis kommunen behøver at tage sig mere af det. Det må dog være borgeren selv, der tager sig sammen og skriver brevet, hvis han vil have den dispensation. Skulle det også være sådan, at man bare kunne skrive under, altså at den var fortrykt? Det er lige før, man får det indtryk, når man hører Venstres ordfører, at dispensationsansøgningen også er skrevet på forhånd.

(Kort bemærkning).

Helga Moos (V):

Jeg synes altså ikke, kommunerne skal stå som strålende uskyldigheder. Folk har selvfølgelig godt vidst det, men kommunerne har ikke reageret, og derfor må de tage et medansvar. Og det, at man skal huske 5 år frem i tiden, og har man ikke søgt inden den deadline, har man 14 dage til at smutte ud af sommerhuset på – det er altså ikke rimeligt. Men jeg er da også glad for, at hr. Steen Gade godt kunne leve med, at der blev sendt breve ud.

Aase D. Madsen (DF):

Vi fra Dansk Folkeparti mener ærlig talt, at det er småtingsafdelingen at diskutere breve i forhold til de menneskeskæbner, vi taler om her.

Med hensyn til ikke at gentage noget, man har sagt før, vil jeg for Dansk Folkeparti gerne gentage det, vi har sagt før. Vi har simpelt hen sagt nej til stoploven af 20. oktober 1998.

Dansk Folkeparti finder, at dette lovforslag er totalt overflødig. Dispensationsordningerne er fuldstændig umulige for kommunerne at administrere, og der tages derfor ikke hensyn til borgernes retssikkerhed. Man fratager endda samtidig borgerne retten til at klage over kommunernes afgørelser i dispensationssagerne. Borgmestrene fra de store sommerhuskommuner siger da også samstemmende i deres høringssvar, at hvis den enkelte borger »... skal kunne opnå en anstændig og fair behandling af sin dispensationsansøgning, må lovudkastets bestemmelser afvises som unødigt usikkerhedsskabende.

Dertil kunne man sige: Er det ikke netop hensigten med afviklingsordningerne, at disse mennesker skal føle sig usikre, nogle har ligefrem anvendt udtrykket »at stress« disse borgere, så de føler sig tilskyndet til at fraflytte over hals og hoved? Det er sommerhuskommu-

nernes holdning, at det er en for kynisk betragtning at lade almindelige mennesker lide under en uklarhed, som i en årrække har eksisteret på grund af dels lovgivningens og dels myndighedernes håndtering af bestemmelser på området. Den kølige logik i lovudkastet og dets bemærkninger er klar nok, men virker ikke menneskelig.»

Det er rene ord for pengene og sagen i en nøddeskal. Når f.eks. mennesker, der gifter sig, ikke kan flytte sammen, eller børn, der midlertidigt fraflytter, ikke kan vende tilbage til familierne, efter at de er fyldt 18 år – er det så ikke umenneskeligt?

Jeg sagde før, at lovforslaget er overflødigt, og det er på baggrund af, at rapporten fra Amternes og Kommunernes Forskningsinstitut viser, at stoploven bevirker, at der i realiteten ikke flytter nye helårsbeboere ind i sommerhuse. Derfor sker der en helt naturlig nedgang af antallet af helårsbeboere i sommerhusene, og dette vil sammen med den meget betydelige flyttetilbøjelighed lette problemets omfang – hvis man da ellers anser helårsbeboelse for et problem, og det gør Dansk Folkeparti som bekendt ikke. Den eneste rigtige løsning er naturligvis at give livsvarige dispensationer, så løser problemet jo sig selv hen ad vejen.

Ligeledes skal der ske ændringer af zone-loven med hensyn til de småbyprægede sommerhusområder. Det er Dansk Folkepartis opfattelse, at det er de lokale myndigheder, dvs. amter og kommuner, der selv skal kunne udpege de sommerhusområder, der skal ændres til byzone. Det er klart, at ændringen skal ske nu, så beboerne i disse områder ikke også skal inddrages i den opslidende dispensationsprocedure, lovforslaget indeholder.

Dansk Folkeparti vil under udvalgsarbejdet forsøge at få ændret lovforslaget på de områder, jeg har omtalt; men når det er sagt, må vi se på, hvad der sker hen ad vejen. Hvis der ikke sker noget, er der jo overhovedet ingen dispensationsmuligheder, og det vil altså sige, at så ryger folk ud. Så vil vi tage stilling til lovforslaget hen ad vejen, når vi ser, hvor meget vi kan få igennem af vores ændringsforslag.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

I hele denne lange proces omkring sommerhusloven er jeg sådan set hele tiden gået ud fra, at det var nogle, der boede ulovligt i sommerhus, man skulle prøve af finde en løsning for, fordi kommunerne ikke kunne administrere det. Som fru Aase D. Madsen fremlægger det, opfatter jeg det nærmest, som om det er en ret, folk har

haft, vi er ved at tage fra dem her i Folketinget, og det virker sådan lidt omvendt.

Jeg vil også gerne spørge fru Aase D. Madsen, om det så fremover vil være sådan, at med hensyn til Thylejre, Christiania og den slags ting vil vi ikke høre noget fra Dansk Folkeparti, hvis noget sådant skulle ske igen.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Det er en underlig sammenligning med Christiania, for folkene på Christiania har ikke købt og betalt det, de har derude, overhovedet ikke. Men her er der folk, der har købt og betalt deres sommerhuse, det er folk, der har boet i dem i en årrække, og kommunerne har ikke sagt noget til det overhovedet; de har købt og betalt, de er ejendomsbesiddere. Og i øvrigt kan jeg glæde mig over, at Foreningen Bofast nu forsøger at bringe denne sag for Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg netop på dette grundlag, og så må vi jo se, om det bliver hr. Ebbe Kalnæs eller Dansk Folkeparti, der får ret.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg kunne godt tænke mig en enkel, præcis betragtning fra fru Aase D. Madsen: Det er da rigtigt, at de mennesker, der bor i de sommerhuse, bor ulovligt, ikke sandt?

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg vil gerne have lov til at sige, at Dansk Folkeparti ikke har været med til at ulovliggøre det, og derfor er der ingen her, der kan forlange, at vi skal være med til at tage konsekvenserne af en politik, som vi ikke har sagt ja til.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Kan jeg dermed konkludere, at fru Aase D. Madsen mener, at de lovforslag, Dansk Folkeparti ikke har været med til at stemme igennem Folketinget, skal man ikke overholde?

Anden næstformand (Henning Grove):

Fru Aase D. Madsen, og derefter går jeg videre i ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Ja, den var jo meget morsom. Jeg sagde netop, at vi ville se på forslaget, når det havde været

igennem udvalget og vi havde set, hvor meget vi kunne få igennem, for i det øjeblik, der ikke kommer noget lovforslag, bliver der jo ingen dispensationsmuligheder. Derfor bliver vi nødt til at se på lovforslaget, og i sidste ende kan det godt være, vi stemmer for det.

Ebbe Kalnæs (CD):

Der bliver og er blevet brugt en del ressourcer på denne sag på mange måder; men vi er nu i gang med at lovliggøre en ulovlighed, og det er en speciel situation for et Folketing at lovliggøre en ulovlighed.

Det er en møgsag – forstået på den måde, at det er rigtigt, at der er en række kommuner, en masse endda, der har klaret det hele fint, men en række andre kommuner har givet folk grund til at tro, at det var o.k. En række kommuner har oven i købet sagt til folk, når kommunerne har skrevet til dem en gang om året og de er vendt bekymrede tilbage: Det skal du ikke tage dig af, det er noget, vi skal. Det er selvfølgelig en uheldig situation i en retsstat, og nu er vi altså i et dilemma, hvor vi skal tage stilling til en møgsag.

For det første ligger der en række breve ude i en række kommuner, hvor nogle har bedt om at få lov, fordi så mange andre fik det. Der blev svaret: Nej, vi skal altså overholde reglerne, og så må vi ikke gøre det. Disse breve ligger og blomstrer ude i mapperne rundt omkring, og her vil man nu bagefter, når vi har vedtaget forslaget her, sige: Det var da urimeligt, vi rettede os efter reglerne, for nu er der nogle andre – de, der ikke rettede sig efter dem – der får lov. Det er altså det dilemma, vi er landet i, men o.k., vi må så igennem det.

Der er ingen tvivl om, at CD's klare holdning er, at der er en række kommuner, der har givet folk god grund til at tro, at det, de gjorde, var o.k. Vi vedtog L 48 – stoploven – og det var ganske vigtigt, at den blev overholdt til punkt og prikke, for hvis den ikke var præcis og blev overholdt og vi så vedtog noget nyt efterfølgende, var vi blevet rigtig uhjælpeligt til grin. Det kan godt være, vi bliver det alligevel, men vi må igennem det, for det er nødvendigt.

Der ligger en 10-års-frist i lovforslaget, altså mulighed for, at kommunerne kan give dispensation i 10 år. Jeg er glad for, at de kommuner, der har passet deres ting, har sørget for at få folk ud og har fulgt den gamle lov, nu ikke bliver pålagt at sige til de få, som de her i mellemfasen ikke har fået ud: Nu får du 10 år. Jeg sy-

nes det er rimeligt, det lander ude i kommunalbestyrelserne. I øvrigt synes jeg, det er rimeligt, at problemet og diskussionen og skænderierne lander i kommunalbestyrelsen, for det er dér, de hører hjemme, når kommunen ikke har overholdt loven. Men der er mange, der har overholdt den, vil jeg gerne understrege.

Men nu er det altså sket, og så vil vi gerne have en løsning. Vores mål var egentlig en amnesti, det vil sige, at de folk, som bor der i dag, kunne blive boende. Vi kunne ikke se formålet med de 10 år. Der er en nogenlunde seriøs undersøgelse, som fortæller, at der vil være et par tusinde tilbage efter 10 år, og jeg kender dansk mentalitet så godt, at jeg nok tror, at når vi er kommet de 10 år frem, finder vi også en løsning for dem. Men selvfølgelig, hvis der ikke er et flertal for det, skal folk overholde loven.

Jeg vil understrege – og det er vigtigt – at den 5 plus 5-trappe, der ligger i lovforslaget, kan vi ikke lide, for den vil skabe yderligere stress, og vi synes ikke, det har noget formål. Vi vil komme med et ændringsforslag om 10 år samlet som en mulig ramme for kommunerne.

Vi er glade for, at ministeren er begyndt at give sig, så unge over 18 år, der tager på højskole, kan vende hjem igen; eller at de, der i sølvbryllupsalderen – som ministeren selv siger – er kommet i vanskeligheder og har fundet en dame et sted og finder ud af, at det ikke kan bære, også kan vende tilbage.

Der er nok et par andre småting, vi kommer til at drøfte yderligere mellem første og anden behandling; men der kommer altså et ændringsforslag om de 10 år, for jeg synes ikke, det andet er rimeligt. Jeg vil i øvrigt opfordre borgmestrene i den halve snes kommuner til at tage ind til ministeren og nå til en fornuftig enighed med ministeren, så det bliver en aftale mellem ministeren og Folketinget og kommunerne. Det ville være rart.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nu talte hr. Ebbe Kalnæs før om det lovmedholdelige, og så vil jeg da gerne spørge hr. Ebbe Kalnæs, om hr. Ebbe Kalnæs har undersøgt, at f.eks. Dansk folke-ferie udlejer hundredvis af kystnære sommerhuse året rundt. Hvad vil hr. Ebbe Kalnæs gøre for, at loven bliver overholdt dér? Finanssektoren og mange andre erhvervsfirmaer har også sommerhuse, der udlejes næsten hele året rundt, og det må jo også være noget at tage fat på. Så nu skal hr. Kalnæs rigtig

ud og jagte nogle, så loven kan blive overholdt, ikke sandt?

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Ja, så røg vi ind i tredje fase. Vi havde jo lovforslag nr. L 48, det var første, nu er vi ved anden, og så skal vi til tredje fase senere.

Til fru Aase D. Madsen: Nej, jeg tror godt, vi kan blive enige om nogle ting, hvis man modererer sig en smule i tredje fase. Jeg er ikke af den opfattelse, at når man ejer et sommerhus, skal man ikke kunne holde 6 ugers ferie til jul, fordi man nu har indrettet sig sådan her i samfundet, at man kan bruge sit sommerhus. Det er klart, at der er nogle begrænsninger, men dem finder vi nok frem til. Vi er helt klar til også at tage fat i tredje fase, og vi skal nok være meget omhyggelige med ikke at ødelægge dansk turistindustri og alt muligt andet. Men det er klart, at der kan være nogle tilfælde af brug af sommerhusene, som vi skal kigge nærmere på, men det er altså, når vi når frem til tredje fase. Det, vi behandler nu, er dem, der i dag bor ulovligt helårs, men de andre vender jeg meget gerne tilbage til.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Jeg er ikke rigtig klar over, hvad tredje fase er, det lyder som sådan en tretrinsraket. Men som jeg forstår svaret, er hr. Ebbe Kalnæs nu ved at gå i gang med at følge proceduren op med hensyn til, at alle sommerhusejere skal overholde denne regel om, at man kun må være der på visse tidspunkter af året, en regel, som ikke er til at overholde.

Hvis den virkelig bliver overholdt, er det jo rigtigt, som hr. Ebbe Kalnæs siger, at så ødelægger vi vores turistindustri; men det gør jo ingenting, bare loven bliver overholdt, ikke sandt? Jeg vil gerne følge op på det, og jeg glæder mig til at se, hvilke initiativer hr. Ebbe Kalnæs tager, for nu skal der sandelig ryddes op i sektoren.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg siger jo netop, at vi behandler anden fase nu, og jeg siger, at jeg er helt sikker på – det har vi jo allerede kunnet høre af diskussionen – at der bliver nogle områder, hvor CD ikke er enig med ministeren i, hvordan man i øvrigt skal administrere brugen af sommerhuse på fritidsba-

sis. Her har vi en lang diskussion tilbage, og jeg lovede fru Aase D. Madsen, at den skal vi nok gå ind i med bravur.

Men det, det drejer sig om nu, er anden fase, og det, det drejer sig om, er erkendelsen af, at vi behandler et lovforslag om at gøre noget ulovligt lovligt; det er dét, vi er i færd med i øjeblikket, det andet kommer vi til. Det kan vi altså ikke nå at blande ind i sagen nu, men jeg kan fortælle fru Aase D. Madsen, at vi er meget omhyggelige med ikke at smadre dansk eksport og dansk turistindustri.

Vibeke Peschardt (RV):

Nu tror jeg heller ikke, at tredje fase – den ændring af planloven – vil smadre turistindustrien, der er Danmarks tredjestørste erhverv. Det vil jeg godt sige, selv om jeg er enig i, at der skal kigges på de dér regler.

Den anden fase, som vi skal igennem nu, er sådan set den opfølgende fase. Den virkelig vigtige del i dette lovkompleks, som altså kommer til at omfatte tre forskellige lovforslag, er jo, at man har fået stoppet fremtidige ulovlige sommerhusbeboelser pr. 21. oktober sidste år. Det var der nogle, der ikke brød sig om – og det er rettet til fru Helga Moos, som jeg ikke ville trætte med korte bemærkninger, som hun i øvrigt heller ikke ville svare på. Men vi husker jo udmærket alle de indvendinger, der kom fra partiet Venstre mod lige præcis lov nr. 1022, og som jo gik på, at man ikke ville forfølge borgere med tvangsbøder, at man ikke kunne finde ud af det rent administrativt, og at det var så og så svært for kommunerne.

Men det er overhovedet ikke svært. Nu er der i løbet af et halvt år fulgt op på det, og det fungerer som i olie. Første fase af lovforslaget er vellykket gennemført, og ved hjælp af den undersøgelse, man så fik lavet i AKF, ved man altså nu, at i løbet af en længere periode vil disse ulovlige sommerhusbeboelser blive udfaset på den ene eller den anden måde. Man ved nøjagtig, hvor mange der er, og man ved, hvad man vil gøre ved det, og det er så det, vi gør nu.

Der er ikke nogen – ikke så vidt jeg har hørt i hvert fald – der har gjort noget særligt ud af det forhold, som jeg faktisk synes er vigtigt, nemlig at man laver en permanent overvågning af kommunerne med hensyn til de ulovlige sommerhusbeboelser. De skal hvert år indberette til Miljø- og Energiministeriet, hvordan det går nu. På den måde får man mulighed for at følge sagen år for år, og dermed får man jo

også mulighed for – hvis der i øvrigt er flertal for det – at gribe ind og måske skærpe reglerne, dog inden for den ramme, der hedder 10 år.

Vi er godt tilfredse med dette lovforslag, og vi er særdeles godt tilfredse med den måde, det er blevet forhandlet på. Der har været åbenhed over for alle de forslag, der er blevet lagt på bordet, og jeg synes, de 10 år er passende. Man kunne selvfølgelig godt – hvis man var rigoristisk nok – sige, at det måske er for slapt med 10 år eller to gange 5 år, og jeg vil godt sige til hr. Ebbe Kalnæs, at vi mener stadig, det skal være to gange 5 år. Men realiteten er måske, at det bliver 10 år, og det er tilfredsstillende, og det er også menneskeligt over for de mennesker, det drejer sig om.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Jeg vil gerne sige til fru Vibeke Peschardt, at vi kommer med et ændringsforslag om, at det skal være 10 år, fordi vi egentlig ikke bryder os om, at man sådan på falderebet siger, at nu stresser vi den lige lidt mere.

Men det, der egentlig fik mig herop, er nærmest ånden i tingene, eller som hr. Steen Gade også sagde: overvågningen. Jeg vil rette ordet. Jeg ved godt, det kan virke af ingenting, men det er altså en indberetningspligt, kommunerne skal have, og den bliver administrativt ikke spor besværlig, fordi den ligger i systemet. Men jeg kan ikke lide klangen af ordet overvågning.

Så vil jeg også gerne sige en anden ting, som jeg håber fru Vibeke Peschardt vil være med til at gennemføre. Når vi laver en lov, som giver folk en ny ret, hvad enten vi kan lide loven eller ej eller synes, det er en ubehagelig proces, er det selvfølgelig meget vigtigt, at vi meddeler folk, hvad de nu har ret til. Jeg er helt uenig i, at man ikke skal skrive et brev og fortælle, at nu er der kommet en ny lov, der giver ret til dispensation, og spørge, om folk har lyst til at søge den. Alt andet er dybt uanstændigt.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg vil gerne svare lidt på spørgsmålet om ånden, for det er måske i virkeligheden et spørgsmål om, hvilket ordvalg man bruger, når man skriver en sådan del af et lovforslag. For det, det handler om, er jo en ganske almindelig indberetningspligt, som vi kender i stribevis af, og som det moderne samfund altså sådan set ikke kan leve uden. Og for min skyld kan vi godt

slette det dér ord – nu er det jo altså fremsat og det hele – og finde på et andet, og hvis hr. Ebbe Kalnæs har et bedre, så er det fint for mig.

Det er selvfølgelig ikke noget med, at man har næsen nede i folks huse; det har noget at gøre med, at man indberetter og lige fortæller folk, at det stadig væk er ulovligt, og at man skal være ude mindst om 5 år – helst om 5 år og i hvert mindst om 10 år, medmindre man altså er pensionist.

Søren Kolstrup (EL):

Enhedslisten kan tilslutte sig det hovedsynspunkt, der er fremlagt i det her lovforslag, der siger, at sommerhusområder ikke skal omdannes til parcelhuskvarterer. Det turde være et meget enkelt synspunkt, som vi umiddelbart kan tilslutte os.

Vi er også interesserede i, at vi får afviklet ulovligheder, som kommuner har accepteret eller set igennem fingre med. Den nuværende situation er uacceptabel, og det retter det her lovforslag op på.

Det springende punkt er så dispensationsordningen, hvor der her er foreslået to gange 5 år. Vi er meget bekymrede for denne dispensationsordning. Enhedslisten havde ønsket en anden fremgangsmåde. Vi mener, det havde været langt mere passende med 5 år, at man umiddelbart havde fået nogle ændringer i adfærden i miljøvenlig retning, og at kommuner, der har bidraget til i nogle tilfælde nærmest at lokke folk i uføre, kunne sikre genhusning.

Vi vil meget gerne være med til at støtte forslaget, men kan ikke acceptere, at der sker yderligere udvandringer af det, og derfor vil vi være meget opmærksomme på det videre forløb. Vi siger ja til hovedsigtet, men er meget bekymrede for den dispensationsordning, der er lagt frem her; den er ikke specielt vores kop te.

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Fremskridtspartiet er af den mening, at de mennesker, der ejer eller bor i sommerhusene, frit skal bestemme, hvor lang tid man vil benytte sommerhusene, også om man ønsker at benytte dem til helårsbeboelse; det er ingen hemmelighed.

Loven om sommerhusenes anvendelse, der blev vedtaget i december her sidste år, hvis formål var at sætte en stopper for de ulovlige helårsbeboelser, såkaldt ulovlige helårsbeboelser, der fandt sted efter 21. oktober, var en lov, som

vi allerede på det tidspunkt selvfølgelig stemte imod, da vi mener, det strider mod grundloven.

Og det viser sig jo også nu, at vi får brev om den ene tragedie efter den anden; det tænker jeg også andre partier får. Jeg kan her nævne en enkelt: En mand, der tilfældigvis var flyttet fra sin kone i halvanden måned fra 1. december 1998 til 14. januar 1999, som besluttede sig til at flytte tilbage igen, fik klar besked om inden for 14 dage at få pakket sit tøj og forsvinde. Det er en umenneskelig måde at behandle mennesker på, og det er de ting, der vil opstå med den lov, der er vedtaget.

Det lovforslag, vi behandler i dag, drejer sig om de mennesker, der bruger deres sommerhuse til helårsbeboelse såkaldt ulovligt, der er etableret før den 21. oktober 1998. Det drejer sig altså om de mennesker, der i fred og ro gennem en årrække har boet i deres sommerhus i god tro til, at de kan få lov til at bo der, i god tro til, at de kunne benytte det måske resten af deres dage som helårsbeboelse, i god tro til, at det vil være deres hjem resten af deres tid.

Det er rigtigt, som det er nævnt, at vi har haft en sommerhuslov gennem mange år, som siger, at man ikke må bruge sommerhusene til helårsbeboelse, men den har ikke været håndhævet. De mennesker, der har boet derude, har boet der i god tro. Kommunerne, mange af de kommuner ude i sommerhusområderne, har været glade ved de mennesker, der har boet derude, de har været glade ved at få nogle flere borgere til kommunen, og der er ingen, der har problemer med, at de mennesker har benyttet det til helårsbeboelse.

Derfor mener vi, at det er forkert, at de mennesker nu yderligere skal kriminaliseres og overvåges, for det er det, der er tale om.

Som jeg sagde, er jeg klar over, at der er en lovgivning på området nu, men har vi en lovgivning, som har stået på i så mange år, som folk faktisk er overbevist om ikke er gældende, ja, så har de mennesker handlet i god tro ved at have overtrådt den. Og derfor mener jeg, vi skal passe på med, hvad vi gør.

Det her lovforslag handler om, at de mennesker, der havde sommerhus som helårsbeboelse før den 21. oktober sidste år, nu kan få en dispensation på 5 op til 10 år til at kunne benytte deres sommerhus som helårsbeboelse. Det lyder godt nok, og det er da noget, som vi vil se positivt på. Men jeg så gerne, at vi kunne ændre det til – og det kan vi også se på de hørings-svar, der er fra de forskellige kommuner, der

har problemerne – at de fik en dispensation på ubestemt tid, og at den dispensation kom til at gælde allerede fra det her lovforslags vedtagelse, for der er jo mange, der i mellemtiden også har handlet i god tro og bruger deres sommerhus til helårsbeboelse.

Men hvis vi kunne finde frem til det under udvalgsarbejdet, ja, så vil vi da selvfølgelig se positivt på det her, men vor generelle opfattelse i Fremskridtspartiet er, at det er noget, befolkningen selv skal bestemme, hvor meget de vil benytte deres sommerhus. Det skal der ingen tvivl være om. Vi mener, det er et direkte indgreb i den frie ejendomsret, at man vil beslutte fra øverste sted, hvor meget man må benytte den.

Men selve muligheden for at give dispensation, som det her lovforslag går ud på, ja, det vil vi selvfølgelig se positivt på.

Ole M. Nielsen (KRF):

Der skal ikke herske nogen tvivl om, at Kristeligt Folkeparti mener, at sommerhusområder er til rekreativ benyttelse, og derfor har vi ønsket den slendrian, der har fundet sted i så mange år, afskaffet.

Der har været tale om utrolig dårlig administration fra kommunernes side. De har ikke haft lyst til, de har måske nærmest set deres fordel i ikke at administrere gældende lov, og Folketinget har været for svagt. Sagen har jo været oppe flere gange, men vi har ikke turdet tage det op, og det er jo sådan, når man så har ladet 5 og 7 være lige for længe, at jo længere der går, jo sværere bliver det at få gjort op med.

Man kan ikke, som den forrige taler og andre har brugt formuleringen, snakke om, at de mennesker, der bor ulovligt i sommerhuse, handler i god tro. På det tidspunkt, hvor de er flyttet ind, har de været vidende om, hvordan reglerne var, men man kan selvfølgelig sagtens snakke om, at den forkerte administration har forledt folk til at tro, at den slendrian vil fortsætte. Og det er så det, vi har fået gjort op med først i efteråret med den stoplov, som har vist sig at være meget effektiv, og hvor samspillet med kommunerne virkelig har vist sig at give resultater.

Nu kommer vi så til oprydningen af de gamle skader, og som før sagt, jo længere man har kørt dårligt, jo sværere er det at få ryddet op i det, og jo mere ondt gør det, jo mere vrøvl får man med det. Men der er ikke noget at gøre ved det.

Jeg kan ikke lade være med at minde om, at da vi for et lille års tid siden startede denne sag her, da var ministeren jo meget skarp og meget hardlinet, og der skulle de, der beboede ulovligt, nærmest ud sådan i løbet af en måneds tid eller noget i den retning. Der var jeg slapperen. Jeg vovede sådan forsigtigt at sige: Vi må da give dem en 2-3 års udsættelse sådan til at få rettet op på det her. Nu er vi så kommet op på to gange 5 år, og jeg synes sådan set, det er i orden.

Men så kan vi altså heller ikke have ondt af folk længere. Jeg synes, det er rimelig lang tid til at få gjort op med det her. Selvfølgelig kan der være tale om menneskelige problemer i det. Jeg synes da også, man kan tale om menneskelige problemer af en anden karakter, nemlig for dem, der opfylder loven. Dem skal vi da også tage hensyn til, så de føler en eller anden slags, jeg vil ikke sige belønning for det, men at der trods alt er rimelighed i tingene, også for dem, der ønsker at bo i et rekreativt sommerhusområde, et rekreativt område, uden at det udvikler sig til et parcelhuskvarter. De kan jo også have handlet i god tro, da de troede, de købte et sommerhus, og så viser det sig faktisk, at det er et parcelhuskvarter, de bor i. Så den vej kan det jo også vende, og Dansk Folkeparti kunne måske så også overveje, om ikke det var en vinkel på det.

Vi er glade for det forslag, der ligger her. Vi støtter det gerne.

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg vil gerne sige tak til partierne for den meget positive modtagelse, regeringens forslag har fået. Jeg er selvfølgelig ikke uopmærksom på, at man har haft enkeltheder, man gerne vil drøfte. Det er normalt. Det må vi tale om.

Vi har også berammet en besigtigelse, som man siger, om møde med sommerhuskommunerne, som finder sted på næste fredag, og ved den lejlighed vil der selvfølgelig være mulighed for også os imellem at diskutere, hvordan vi slår de sidste søm i.

Jeg forstår det sådan, at der er et meget, meget stort flertal, der ønsker at bringe ulovlighederne til ophør. Der er faktisk kun to partier her i Folketinget, der ønsker at lade ulovlighederne fortsætte tidsbegrænset. Og det glæder jeg mig over. Selvfølgelig ærgrede det mig, at Venstre skabte sig selv så mange vanskeligheder, at de ikke kunne følge deres egentlige overbevisning og stemme for stoploven i sin tid, men jeg har

forstået på fru Moos, at også hun og hendes parti er tilhængere af, at ulovlighederne bringes til ophør. Og det glæder jeg mig over.

Jeg glæder mig også over, at stoploven har virket. Der flytter ikke flere ulovligt ind i sommerhuskommunerne. Tværtimod er der en fraflytning – fraflytningen er begyndt. Jeg glæder mig også over, at vi har haft et meget fint samarbejde med sommerhuskommunerne omkring dette forslag.

Jeg tror, fru Aase D. Madsen skal være opmærksom på, at høringssvaret er til det oprindelige forslag fra før, vi havde lejlighed til at mødes med sommerhuskommunerne. Efter vi havde mødtes, og efter vi havde ændret forslaget på afgørende punkter – jeg vil bare nævnte ét eksempel: det man kan kalde familiegenforingsbestemmelserne bliver nu slået fast, sådan at voksne personer, der har boet på adressen før den 21. oktober sidste år, men som midlertidigt har været flyttet væk, får mulighed for at vende tilbage – da er det mit indtryk efter at have holdt adskillige møder med sommerhuskommunerne, at nu er vi faktisk tæt på at være enige, og det glæder jeg mig også over.

Sommerhuskommunerne har haft det ønske, at der skulle være en tidsbegrænset frist for de ulovlige sommerhusbeboere. Det har mange partier – med stærke argumenter synes jeg – vendt sig imod. Nu er vi landet på to gange 5 år, altså tilsammen højst 10 år. Og det tror jeg også er et synspunkt, der er ved at vinde accept i sommerhuskommunerne; men jeg skal selvfølgelig ikke skjule, at det er kommunernes bestemte opfattelse, at det er bedre med 10 år end med to gange 5 år. Og det får vi så lejlighed til at høre på, når vi mødes.

Jeg skal også nævne, at Kommunernes Landsforening er positive over for det kompromis, der nu tegner sig.

Så vil jeg endelig minde om det, hr. Fransgaard sagde, og som jeg synes, at Venstre og Dansk Folkeparti skal tænke over. Hvis dette forslag, som regeringen her har lagt frem, falder i Folketinget, så vender vi jo tilbage til den almindelige regel om, at kommunerne har pligt til at håndhæve de gældende love, og det vil sige fra og med den 1. oktober at sætte folk ud.

Så bliver der ingen overgangsperiode. Så vender vi tilbage til loven, som den er gældende i dag. Og det vil sige, at stemme nej til det her lovforslag er det samme som at sige, at så skal folk ud nu. Sådan bliver juraen, sådan er retstilstanden.

Det her er en lempelse af gældende regler. Og derfor er der selvfølgelig hverken hoved, hale, fornuft, hjerte eller fodtøj skabt i fru Aase D. Madsens argumentation på det her område. Hvis hun vil hjælpe de mennesker, så har hun her muligheden for at give dem en håndsækning og give dem mulighed for at blive boende op til 10 år.

Hvorom alting er, så tegner det til, at vi er ved at få løst et igennem mange år næsten uløseligt problem. Og det vil jeg gerne sige partierne tak for.

Hr. Ole M. Nielsen har ved flere lejligheder mindet om, at jeg har ændret holdning undervejs nogle gange. Det har altid været under indtryk af de mange og fornuftige argumenter, jeg har hørt i diskussionen, og bør jo derfor i virkeligheden være et forbillede for mit fremtidige virke: at lytte til, hvad andre mennesker siger i en forhandling.

Min bestræbelse har hele tiden været at finde noget, der virkede, finde noget, der var menneskeligt forsvarligt, og finde noget, der kunne administreres. Jeg synes, vi er tæt ved at opnå det mål nu. Og det vil jeg gerne sige partierne tak for.

(Kort bemærkning).

Aase D. Madsen (DF):

Nu har min erfaring gennem talrige debatter med miljøministeren sagt mig – sagt mig og set mig havde jeg nær sagt – at miljøministeren ikke er opmærksom, når jeg taler. Jeg synes, ministeren flakser lidt underligt rundt i salen, så derfor vil jeg lige gentage, hvad jeg sagde i min ordførertale. Jeg sagde netop, at dette er bedre end ingenting. Derfor kan det være, vi stemmer for, for netop som miljøministeren sagde, så kunne man sætte folk ud. Det, som er barsk – hov, hov, lad være med at gå endnu – er jo nemlig, hvordan disse dispensationsregler skal administreres. Bliver de ensartede, eller hvad sker der? Bliver de efter de samme kriterier, som der er i stoploven, nu, hvor man skal være uhyre socialt dårligt stillet for at få disse dispensationer, eller går det næsten af sig selv?

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Anden næstformand (Henning Grove): Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Miljø- og Planlægningsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 194: Forslag til lov om afholdelse af vejledende folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik.

Af Tom Behrke (FP) m.fl.
(Fremsat 5/3 99).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen): Regeringen har flere gange haft lejlighed til over for Folketinget at gøre rede for sin holdning til afholdelse af folkeafstemning om udlændingepolitikken. Anledningen har hver gang været, at Fremskridtspartiet har fremsat et forslag herom.

Det lovforslag, vi skal behandle her i dag, afviger ikke på nogen måde indholdsmæssigt fra det lovforslag om samme emne, som Fremskridtspartiet fremsatte i efteråret 1997. Jeg finder det derfor ikke nødvendigt at kommentere de enkelte punkter i lovforslaget nærmere.

Som jeg redegør for i forbindelse med førstebehandlingen i Folketinget af Fremskridtspartiets identiske lovforslag fra efteråret 1997, er det min intention gennem en åben og saglig dialog, både her i Folketinget og med befolkningen, at skabe de nødvendige fremadrettede løsninger på udlændingeområdet.

Folketinget har jo som bekendt i sommeren 1998 vedtaget en lang række ændringer af udlændingeloven, som jeg heller ikke skal komme nærmere ind på. Men den er i alt fald væsentligt ændret i forhold til tidligere.

Det er regeringens målsætning, at der skal udøves en målrettet indsats for, at flygtninge og indvandrere skal blive ydende medlemmer af det danske samfund på lige fod med danskere,